

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**,

Κατὰ τὴν δευτέραν συνεδρίαν, ἣτις ἐγένετο τῆς τετάρτης τοῦ πρωῒ, ὁ κ. πρόεδρος ἀνακοινοῖ τῷ Συνεδρίῳ τὸ περιεχόμενον δύο ἐγγράφων, τοῦ μὲν συλλόγου Παρνασσοῦ, προσκαλοῦντος τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου, εἰς ἀγροτικὸν γεῦμα τὴν 7 μ. μ. τοῦ σαββάτου 10 τ. μ., καὶ εἰδοποιούντος αὐτὰ ὅτι αἱ τε αἰθουσαι, τὸ ἀναγνωστήριον καὶ ἡ βιβλιοθήκη εἶνε ἀπὸ πρωίας μέχρι νυκτὸς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἱατρῶν, καὶ τοῦ ἐτέρου τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας εἰδοποιούσης ὅτι πάντα τὰ Μουσεῖα καὶ αἱ Συλλογαὶ τῆς πόλεως εἶνε καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας ἀνοικτὰ διὰ τὰ μέλη τῆς Συνόδου.

Ὁ κ. Πρόεδρος, παρακαλέσας μετὰ ταῦτα τὰ μέλη ὅπως καὶ εἰς τὰς ἀναγνώσεις καὶ εἰς τὰς συζητήσεις αὐτῶν ὡς συντομώτεροι, διότι πολλὰ ἔχει τὸ Συνέδριον νὰ ἐργασθῇ καὶ ὁ χρόνος εἶνε βραχύς, δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν κ. Βαλασόπουλον.

Ὁ κ. **Βαλασόπουλος**, ἐκ Σπάρτης, εἰς τῶν γηραιότερων μετὰ τῶν μελῶν τῆς Συνόδου, ἐπὶ μακρὸν ἐξασκῆσας τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, καὶ χαίρων φήμης δεινοῦ παρατηρητοῦ καὶ θεραπευτοῦ, οὐ μόνον δὲν διέψευσε τὴν περὶ αὐτοῦ ιδέαν τῶν ἱατρῶν, ἀλλὰ διὰ διατριβῆς «περὶ τῶν νοσημάτων τῆς Λακεδαιμόνος», ἀπέδειξε δι' ἐργασίας πολυτιμοτάτης, οὐ μόνον διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην, πόσον ἀσθενὴς ἦν ἡ γνώμη ἣν περὶ αὐτοῦ εἶχομεν. Διὰ φωνῆς ἐντόνου καὶ λόγου νευρώδους, ἀναπτύξας τινὰ περὶ ἱατρικῆς γεωγραφίας, ὁμο-

λογήσας ὅτι διὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι νοσήματα μόνον οἱ ἀρχαῖοι ἱατροὶ ἡδυνήθησαν ἄριστα νὰ περιγράψωσι, εἰσῆλθεν εἰς περιγραφὴν βραχείαν τῆς Λακεδαιμόνος, ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι τὰ ἐν τῇ ταύτῃ εἶνε μία τῶν πρωτίστων νοσογόνων αἰτίων. Καὶ πράγματι τὰ ἐπικρατοῦντα ἐκεῖ νοσήματα εἶνε οἱ ἐλώδεις πυρετοὶ, συνηθέστεροι μὲν οἱ ἀμφημερινοὶ καὶ τριταῖοι, σπάνιοι δὲ σχετικῶς οἱ κακοήθεις, περὶ ὧν διὰ μακρῶν πραγματεύεται, ἰδίως τοῦ αἱματοχοληρικοῦ. Τὰ ἐπιδημια νοσήματα σπανιώτερα καὶ ἐσχάτως φανέντα, ἰδίως ἡ ὀστρακία (1867), Διφθερίτις (1867-1877), ἐγκεφαλονωτιαία μηνιγγίτις (1868). Συνήθη νοσήματα ἄλλα εἶνε οἱ ὑφέσιμοι πυρετοὶ μετὰ γαστρικῶν διαταράξεων. Κατάρροι γαστρεντερικοὶ κατὰ τὸ θέρος ἐπιδημικοὶ ἢ μή. Πνευμονίαι καὶ βρογχίτιδες συνήθως τὸν χειμῶνα. Ὁξὺς ρευματισμὸς τῶν ἄρθρων ὀξεία ἥπατιτις οὐχὶ δὲ σπανία καὶ ἡ πυογόνος. Μητρίτιδες καὶ ὠθηκίτιδες αἱ ἐκτρώσεις συχναί. Τὸν τυφοειδῆ πυρετὸν θεωρεῖ σπάνιον, καὶ προερχόμενον ἐξ ἐλώδους μιάσματος. Σύφιλις ἐκτείνεται ὁσημέραι. Σπανία ἡ φθίσις καὶ ἡ καλπάζουσα σπανιώτατη, ἴσως διὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἐλεῖον στοιχεῖον. Χοιράδες σπάνιοι δις εἶδε σποραδικὴν γόλεραν. Ἐλεφαντιάσις σπανία τὸ σπυρόκωλον σχεδὸν ἐξέλιπεν ἡ εὐφρογία πρὸ πολλοῦ δὲν ἐνεφανίσθη, ἂν καὶ ὁ δαμαλισμὸς ἀτελής ἢ οὐδόλως γίνεται. Ἡ μανία τῶν οἰνοποτῶν οὐχὶ πολὺ σπανία διὰ τὴν κατάχρησιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Συχνὴ ἡ ἐπιληψία καὶ τὰ νεοπλάσματα κτλ.

Ἐν μέσῳ χειροκροτημάτων κατελθόντα τὸ βῆμα, διαδέχεται ὁ ἐκ Κρήτης κ. **Βαρούχας**. Τὸ γλυκὺ ἄμα καὶ σοβαρὸν τούτου ἥθος καὶ τὸ εὐγενὲς παράστημα ἐπιβάλλονται ἀμέσως τῷ ἀκροατηρίῳ, τὸ ὅποιον μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἀκροᾷται τῆς περὶ «δαγγεῖου πυρετοῦ» διατρι-

πρόξενον, ὅστις εὐηρεστήθη νὰ τοῦ πέμψῃ τὸν ὑπῆρέτην του.

Οὗτος ἐλθὼν συνεδρεσε μετ' ἐμοῦ ἰδιαιτέραν ὁμιλίαν λαβὼν με κατὰ μέρος, παρὰ γωνίαν τινα.

— Λοιπὸν, κύριε, μοι εἶπε, τί ἀγαπᾶτε παρὰ τοῦ κυρίου προξένου, εἰς τί δύναται, νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος;

— Κύριε ὑποπρόξενε, ἀπήντησα, —χωρὶς οὗτος νὰ δειξῇ δυσἀρέσκειαν διὰ τὴν τιτλοφορίαν του — ἡ αἰτήσις μου ἦνε ἀπλουστάτη, νὰ μ' ἀπαλλάξῃ τῶν φυλακῶν.

— Ἀγαπητέ μου, τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, καθόσον ὡς αἰχμάλωτον θὰ σᾶς στείλουν εἰς Λάρισσαν, ὅπως δικασθῇτε ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ δικαστηρίου.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔκαμα τίποτα. Ἐγὼ συνελήφθην κατὰ λάθος.

— Πῶς; ἀφοῦ ἐφονεύσατε τόσους τούρκους;

— Ἐγὼ; ἔχετε λάθος, κύριε ὑποπρόξενε, θὰ μὲ πέρνετε διὰ κἀνένα ἄλλον.

— Ἀφοῦ τὸ ὁμολογήσατε μόνος σας.

— Ποσῶς, οὐδέποτε ἡδυνάμην νὰ πέσω εἰς τοιαύτην ἀνοησίαν.

— Μὰ τὰ γράφετε εἰς τὴν ἀναφοράν σας.

— Εἶνε κακοηθέστατα ψεύδη, ὅπως μὲ διαβάλλουν.

— Δὲν εἶνε γράψιμον ἴδιόν σας αὐτό; Καὶ μοῦ ἐπέδειξε τὴν ἀναφοράν, ἐμοῦ δὲ ἀπαντήσαντος καταφρατικῶς, ὁ ὑπῆρέτης ἐπανέλαβε:

— Ἀναγνώσατε, τί γράφετε ἐδὼ στὴν ἀναφορά σας,

«... ἀπείρους εἰς τὸν Ἄδην Ἀγαρινούς· καὶ ἄλλους ἄλλοφύλους ἐξαπέστειλα αὐτῇ χειρὶ κατασφάξας ἀνηλεῶς αὐτοὺς μέχρι θανάτου».

— Ἰδοὺ τί συμβαίνει, κ. ὑποπρόξενε, ὅταν ἔγραφα, φαίνεται μὲ εἶχε παρὰ πᾶρει ὁ θυμὸς, ἴσως μάλιστα μὲ εἶχε πιασμένον ἡ θέρμη καὶ δὲν ἤξευρα τί ἔγραφα.

— Ὡστε εἶνε ὅλα ψεύδη καὶ δύνάμαι νὰ τὸ εἰπῶ εἰς τὸν ἀφεντικό μου.

— Ἀφεντικό σου; Διάβολε, εἶσαι ὑπῆρέτης κ' ἐγὼ σὲ πῆρα γιὰ ὑποπρόξενον. Ἄμ δὲν μοῦ μιλοῦσες τόση ὥρα. Πῶς σὲ λέν;

— Γιάννη.

— Γιάννη, ξεῖντε, νὰ χαρῆς τὰ ῥμμάτιά σου, τρέξε, καυμένε, νὰ μοῦ φέρῃς λίγο ψωμί ἀπὸ τὸ σπίτι, λίγο τυρὶ καὶ ὅ,τι ἄλλο βρῇς. Πέθανα τῆς πείνας. ἔχεις, δόσε μου ἓνα τσιγάρο.

— Παραγνωριστήκαμε βλέπω.

— Δός μου τώρα ἓνα τσιγάρο, καὶ μὰ τὸν θεὸν ἐξακολουθῶ ἀκόμη, ἂν θέλῃς, νὰ σὲ ὀνομάζω ὑποπρόξενον. Ὅσο γιὰ τὰ ἐν τῇ ἀναφορᾷ, πῆς τοῦ ἀφεντικοῦ σου, νὰ μὴ τὰ λάβῃ ὅλα ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν κ' ἄς φροντίσῃ γιὰ τὴν ψυχὴν τοῦ μακαρίτη πατέρα σου, νὰ μὲ βγάλῃ.

— Ὁ πατέρας σου ζῇ ἀκόμη.

— Ἄς ἦνε, τῆς μάνας σου.

— Ἐέρεις ὅμως νὰ σοῦ πῶ ἓνα ἄλλο. Λουφέ ἔχεις;

— Βρὲ λεπτό, τσακισμένο.

ἔης αὐτοῦ. Ἐν ταύτῃ διηγείται τὴν πείραν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ξένου τούτου νοσήματος, ἣν ἐκτέσαστο κατὰ τὴν ἐσχάτως ἐπισκέψασαν καὶ περὶ τοὺς τρεῖς μῆνας διαρκέσασαν ἐπιδημίαν ἐν Κρήτῃ. Τὸ νόσημα εἰσέβαλλε τὴν ἡμέραν ἢ συνηθέστερον τὴν νύκτα ἐν μέσῳ πλήρους υγείας. Ἐπύρχοντο ῥίγη συχνά, δύσπνοια, σκοτοδινία, ὀσφυαλγία, ἐντεραλγία κτλ. Ἄλλοτε ἀποτόμως εἰσέβαλλε, τότε, ὥστε πολλοὶ ἔπεσαν καθ' ὁδὸν προσβληθέντες. Τὰ ἀπὸ τῶν πεπτικῶν ὀργάνων φαινόμενα δὲν ἤρουν νὰ φανῶσι, μεθ' ἃ ἀπὸ τοῦ στήθους, τῆς κεφαλῆς κτλ. μετὰ μετρίου πυρετοῦ (38° — 39°), σπανίων ιδρώτων καὶ οὖρων ἀνευ λευκώματος. Τέλος ἐφαινέτο ἐξάνθησις εἰς μέρη τοῦ σώματος μετὰ μικρὸν ἀφανιζομένη καὶ ἀλλαχοῦ μεταβαίνουσα, καὶ φέρουσα τύπον ἐρυθμάτος, σπανιώτερον ἰλαρῆς, ὀστρακιάς ἢ κνηδύσεως. Πολλάκις ἐπύρχοντο διαλείψεις ἢ ὑφέσεις. Μετὰ ἡμέρας τινὰς τὸ ἐξάνθημα ἠφανίζετο καταλείπων τὸ δέρμα ρυπαρὸν καὶ καταπίπτουσαν τὴν ἐπίδερμίδα ὡς εἶδος πιτύρων, ἐνῶ τὸ σῶμα εἰς χαλάρωσιν καὶ κόπωσιν ἐπὶ χρόνον διατέλει. Ἡ θεραπεία ἦν ἀπλουστάτη διὰ τὸ ἀνεπιτυχές. Οὐδένα γνωρίζει ἀποβιώσαντα ἐκ τοῦ νοσήματος. Ἡ νόσος πιθανὸν προῆλθεν ἐξ Ἀφρικῆς. Περὶ τῆς φύσεως αὐτῆς δὲν ἐπιμένει· παρατηρεῖ δὲ μόνον ὅτι ἐν τῇ πόλει αὐτοῦ περιωρίσθη ἐντὸς τῶν τοιχῶν, οὔτε τὰ προάσματα προσβαλοῦσα. Ἡ ἀτελής καὶ βεβιασμένη σκιαγραφία τοῦ νοσήματος, ὃ διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων καὶ ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας περιέγραψεν ὁ κ. Βαρούχας, δικαίως κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν ἀρίστων ἐν τῷ Συνεδρίῳ προσελθόντων. Δικαίως ὅθεν ἐδέχθησαν οἱ παριστάμενοι μετὰ χειροχροτημάτων καὶ συγχαρητηρίων τὴν ἀνγκοίωσιν ταύτην.

Ὁ κ. Μυρόρων Νικολαΐδης ἐκ Σύρου ὁ λαβὼν

μετὰ τοῦτον τὸν λόγον, εἶνε νέος ἔτι καὶ σοβαρὸς ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἴσως, βεβαίως ὡς ἐκ τῶν μακρῶν αὐτοῦ σπουδῶν καὶ τὴν περὶ τὴν ἐπιστήμην μελέτην, ἥς δεῖγμα τρανὸν ἦν ἡ ἀνακοινωθείσα ἱστορία ἀνδρὸς, ὅστις πεσὼν καὶ πληγείς κατὰ τὴν κεφαλὴν, παρουσίασεν ἐγκεφαλικῆς πίεσεως φαινόμενα, διὸ ἐπὶ 3 μῆνας ἐνοσηλεύετο. Ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἐφ' οὗ οὐδὲν ἐκ τῶν συνηθεστέρων μέσων, ἔφερε σπουδαιότερον ἀποτέλεσμα, μεταχειρισθείς τὴν ἐργαστήριον, εἶδε ταύτην δρῶσαν θαυμασίως καὶ ταχύτατα, τὸ μὲν καταπαύσασαν τοὺς πόνους, τὸ δὲ ἐπαγαγοῦσαν ἐντελῆ πάντων τῶν συμπτωμάτων ἱασιν. Ἐκ τοῦ περιστατικοῦ τούτου, ἐφ' οὗ πολὺ μὲν ἐπειραματίσθη ὁ κ. Νικολαΐδης, πολλὰ δὲ καὶ συνεπέρανε, συνιστᾷ τὴν ἐργαστήριον ἐπὶ παρομοίων ἐγκεφαλικῶν παθήσεων, ὡς ἔχουσιν «νέαν ιδιότητα, τὴν ἀνταλγικὴν καὶ ἀντινευρικήν», περὶ ἥς ἐλαχίστην ποιοῦνται μνείαν οἱ εὐρωπαῖοι ἰατροί.

Τοῦτον διεδέχθη ὁ ἐκ Καλαμῶν κ. Χρυσοσπάθης. Εὐγενὲς καὶ ἀνδρικὸν παράστημα, ἐπιδόχλους καὶ σοβαρὰ φυσιογνωμία χαρακτηρίζουσι τὸν ἱατρὸν τοῦτον, ὅστις, ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Μεσσηνίας, ἡδυμήθη νὰ ἐργασθῇ καὶ φέρῃ συμπεράσματα τοιαῦτα, οἷα οὐδέποτε ἐξῆλθον ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, οὐδ' ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ δημοτικοῦ ἢ τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων κλινικῆς. Ζῶν ἐν ἐπαρχίᾳ, ἐν ἣ τὰ διὰ πυροβόλου ὅπλου τραύματα, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ εἶνε συχνότατα, ταχέως ἠναγκάσθη νὰ καταλίπῃ τὰς πρὶν ἐν χρήσει μεθόδους πρὸς ἐπίδωσιν αὐτῶν, καὶ νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν διὰ τοῦ βάμβακος κατ' ἀποκλεισμὸν μέθοδον τοῦ γάλλου ἱατροῦ J. Guerin. Τὴν πείραν ἦν ἐκτέσαστο ἐπὶ πλείστων περιστατικῶν, ὧν 37 ἐπιπεπλεγμένα κατὰγματα τῶν ἀνω ἢ

— Αἱ τότε, κακόμοιρε, σὲ λυποῦμαι, δὲν θὰ κάνης τίποτα καὶ πᾶν στὸ βρόντο καὶ ἡ ἀναφοραὶς σου καὶ ὅλα.

— Μὴ μ' ἀπελπίζης, ἀδελφέ μου. Γιατί;

— Ὁ πρόξενος καθὼς ὅλοι θέλει παρᾷ, νὰ πέσουν λίρες. Θέλει ρεῖγλο. Κατάλαβες;

— Ἀπὸ μένα;

— Τί ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένα. Νὰ ἐμένα τὸν ἴδιο ἂν μὲ βάλουν φυλακὴν, ἂν δὲν πληρώσω, δὲν βγαίνω ποτέ. Τώρα δὲν τὰ ξέρεις τὰ προξενικά μας; Ἀλλὰ θὰ τοῦ μιλήσω, καὶ ἐὰν τὸν φωτίσῃ ὁ διάβολος νὰ κάμῃ τίποτε, ἔκαμε, εἰ δὲ Λάρισα γκεντέρσιν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν, ἐμοῦ ὀπισθεν ἱκετικῶς βοῶντος:

— Γιάννη, μὴ ξεχάσης 'κεῖνο ποῦ σοῦπα. Λίγο ψωμί.

Καὶ ὁ καυμένος μοῦ ἔφερε, σὺν τῷ θλιβερῷ μαντάτῳ, ὅτι ὁ πρόξενος δὲν σκοτίζεται γιὰ τέτοιαις δουλείαις.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν καὶ τριῶν ἄλλων θελοντῶν, ἐπίσης αἰχμαλώτων, ἐπεμπόμην εἰς Λάρισσαν.

Ἐκεῖ φθάσαντες καθιεύχθημεν ἐκ νέου, τὴν δὲ ἐπιούσαν μᾶς ἐπαρουσίασαν ἐνώπιον τοῦ Διοικητοῦ· εὐτυχῶς οὗτος ἐλάλει τὴν ἑλληνικὴν καὶ τοῦτο μὲ ἐνεθάρρυνέ πως.

— Πρὶν ἔλθῃς στὸν πόλεμο, μὲ ἠρώτησε σκωπτικῶς ὁ Διοικητής, τί δουλεῖς ἔκαμες, καπετάνιε;

— Ἐπήγαγα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον·

— Αἱ καὶ πιὸ καλλίτερο σ' ἄρσει ὁ πόλεμος ἀπ' τὰ γράμματα; Καὶ τί ἐσπούδαξες;

— Εἶχα σκοπὸ νὰ γίνω γιατρός, ἀλλ' ἔπειτα μετενόησα καὶ μετεγράφημ εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ τὴν ἐσπούδαζα τὰ νομικά.

— Χαί χαί, σὲ βλέπω εἶσαι πολύξερρος. Καὶ τί λὲν κάτω στήν Ἀθήνα σὰς οἱ καλαμαράδες σὰς, πῶς θὰ μᾶς τὴ πάρουν τὴν Θεσσαλία;

— Μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα μὲ γέλασαν κ' ἐμὲ καὶ ἤλθα 'δῶ.

— Αἱ τότε νὰ μοῦ 'πῆς, στή πίστη σου ποῦ λατρεύεις, πόσους τούρκους σκότωσες ἕως τώρα;

— Ἐγώ; Ἐφέντημ, δὲν εἶμαι κακοῦργος.

— Φαίνεσαι, ἀλλὰ στὸν πόλεμο δὲν ἔρριξες κανένα τουφέκι; Αἱ, δὲν γίνεται, κάποιον θὰ σκότωσες.

— Ἐγώ δὲν ἐπολεμοῦσα, ἔγραφα ἀνταποκρίσεις εἰς ἐφημερίδας τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἀλήθεια. Πές μου ἔτσι ντὲ νὰ καταλάβω μὲ τί ἀνθρώπο ἔχω νὰ κάμω. Εἶσαι λοιπὸν καὶ ἐφημεριδογράφος. Ἄ τότε θὰ περάσωμε καλά. Καὶ σὲ ποιαὶς ἐφημερίδες γράφεις;

— Στὴν Ὠρα, στὸ Ἑθνικὸν Πνεῦμα, στὸ Μέλλον, στὸν Αἰῶνα . . .

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές).

Παλιάνθρωπος.

κάτω ἄκρων, καὶ καθ' ἣν λαμπρὰ ἀποτελέσματα εἶδε, φέρουσιν αὐτὸν νὰ συστήσῃ τὸν ἐπίδεσμον τοῦτον, ἰδίως διὰ τὰς ἐπαρχίας, ὅπου ἡ ἀντισηπτικὴ μέθοδος διὰ τὸ πολυέξοδον καὶ τὸ πολὺ τῶν συσκευῶν καὶ τῆς ἐφαρμογῆς δύσκολος, καὶ διὰ τοὺς ἐν ἐκστρατεία στρατούς. Τὰ πλεονεκτήματα ἅτινα εἶδεν ἐκ τοῦ ἐπίδεσμου τούτου ἦσαν: εὐκόλος ἐφαρμογὴ καὶ ἀλλαγὴ, εὐτελής δαπάνη, ἔλλειψις πόνων καὶ ἐπιπλοκῶν· ἐνῶ δύο μόνον κύρια μειονεκτήματα ἔχει: τὴν μετὰ μικρὸν περὶ τὸν ἄρρωστον κακοσμίαν, καὶ τὴν δύσκολον ἐφαρμογὴν εἰς τραύματα τοῦ λαιμοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐπὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Χρυσοσπάθης, ἀγνοῶ πῶς παραινέσεως δυστυχῶς, ἠγέρθη μικρὰ συζήτησις, καθ' ἣν πρῶτος λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐκ Σμύρνης κ. **Αἰ. Τρης**, εἶπεν ὅτι διευθύνων τὸ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ χειρουργικὸν τμήμα τοῦ ἐλλ. νοσοκομείου, μετεχειρίσθη τὴν τε διὰ βάμβακος καὶ τὴν Λιστέρειον ἐπίδεσιν τῶν τραυμάτων, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι τὴν δευτέραν πολὺ ἀνωτέραν τῆς πρώτης εὔρει. Μάτην ὁ κ. **Χρυσοσπάθης** παρατηρεῖ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ συγκριθῶσιν αἱ μέθοδοι, ἀλλὰ περὶ τῶν προτερημάτων τῆς διὰ βάμβακος· ὁ κύριος **Γαλδάνης**, ἀνέρχεται τὸ βῆμα καὶ ζητεῖ νὰ ὑπερασπίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν διὰ φανικοῦ ὀξέος ἀντισηπτικὴν μέθοδον. Τέλος, τοῦ κ. προέδρου παρατηρήσαντος ὅτι τὸ ζήτημα ἐξέρχεται ἐν οὐ δέοντι τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἡ συζήτησις παύει καὶ ὁ λόγος δίδεται εἰς τὸν κ. Ἀλμπανάκη.

Ὁ ἐκ Καλαμῶν ὁμοίως κ. **Ἀλμπανάκης**, ὃν δὲν γνωρίζει τις βλέπων νῦν ἐπὶ τοῦ βήματος, τοιαύτη τὸ πρόσωπον αὐτοῦ περιβάλλει αἴγλη καὶ τοιαύτη εἶνε ἡ στάσις. Τὸ πρῶτον βλέμμα, ὅπερ ῥίπτει ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ συνεδρίου καὶ αἱ πρῶται φράσεις, ὡς ἀπαγγέλλει, δεικνύουσιν αὐτὸν νέαν προσωπικότητα μὴ μέχρι τοῦδε ἀνεληθούσαν τὸ βῆμα τοῦ Συνεδρίου, ῥήτορα τοῦτέστι οὐχὶ ἐκ τῶν συγχάκισ ἀπαντώντων μεταξὺ τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου. Διὰ λόγου ῥέοντος καὶ ἡχηροῦ, διὰ φράσεως μεστῆς καλλιπείας ζωηρᾶς, καὶ διὰ μεμετρημένων χειρονομιῶν, διηγεῖται τὴν περὶ Σπυροκώλου πείραν αὐτοῦ. Δὲν ἐπιμένει εἰς τὴν περιγραφὴν, ἀλλ' ἀσχολεῖται περὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ. Ἀρνηθεὶς ἄλλοτε τὴν συμφιλιδικὴν φύσιν τοῦ νοσήματος, ἣν πρῶτοι οἱ ἀρχαιότεροι ἱατροὶ εὗρον, μετὰ μακρὰν πείραν κατέληξε μετὰ πάντων τῶν μελετησάντων ἱατρῶν νὰ παραδεχθῇ καὶ ὑπερασπίσῃ αὐτήν. Οἰμίζει περὶ τῶν διατεινομένων τὰ ἐναντία, καταρρίπτει ἀνὰ ἐν τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῶν, καὶ προτείνει νὰ ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς παθολογίας ὅρος οὐδὲν σημαίνων. Φρονεῖ ὅτι αἱ ἐπιδρομαὶ τῶν βαρβάρων καὶ ἰδίως αἱ τῶν ἐκ τῆς Ἰλλυρικῆς Χερσονήσου κατελθόντων ἦσαν οἱ εἰσαγαγόντες τὴν συμφιλίδα εἰς τὴν ἀγνὴν ἡμῶν χώραν, ἥτις ἐνεδήμησε, τῶν κατοίκων μὴ γνωρίζοντων τί τὸ νόσημα καὶ πῶς δύναται νὰ θεραπευθῇ. Εὐτυχῶς τὴν σήμερον τὸ μὲν διὰ τὴν διαίταν τῶν κατοίκων, τὸ δὲ διὰ τὴν διάχυσιν ἐπιστημόνων ἱατρῶν πανταχοῦ, οὔτινες τὴν καταάλληλον ἀντισυμφιλικὴν θεραπείαν ἐφαρμόζουσι, τὸ νόσημα πολλαχοῦ ἐμετριάσθη καὶ ἐξέλιπεν ὅπως ἐν Μεσσηνίᾳ, ἐν ἣ μόνον ἐν Ὀλυμπίᾳ διατηρεῖται ἔτι. Τελευτῶν εὐχεται τὴν σύστασιν θεραπευτηρίων κινήτων σπυροκωλιῶντων, ὅπως δι' αὐτῶν ἐν βραχεὶ πᾶν ἔχνος τῆς ἀηδοῦς ταύτης νόσου ἀφανισθῇ.

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μικρὰ συζήτησις γεννᾶται, καθ' ἣν λαμβάνουσι τὸν λόγον ὁ ἐξ Ἡπείρου κ.

Κοκκόλης, ὅστις παρατηρεῖ ὅτι δυστυχῶς ἐν Ἡπείρῳ τὸ νόσημα τοῦτο, φραγκοῦσι καλούμενον—ὄνομα κερτυρὸν τὴν φύσιν αὐτοῦ, οἰοεὶ malafranza—αὖξει καὶ ἐπιτείνεται ὁσημέραι παρά τε τοῖς Ἑλλήσι, τοῖς Ὀθωμανοῖς καὶ τοῖς Ἀλβανοῖς. Βεβαίως τὴν συμφιλιτικὴν τοῦ νοσήματος καταγωγὴν, ἣν ἐν τῇ ἐστίᾳ αὐτοῦ, οὕτως εἶπεν, ἀνεκάλυψε, καὶ διηγεῖται τὴν διὰ εἶδους cura famis θεραπείαν, ἣν οἱ ἐμπειρικοὶ θαυμασίως μεταχειρίζονται.

Κατόπιν ὁ ἐκ Μεσολογγίου κ. **Παπαδόπουλος**, διευθύνας νοσοκομεῖον σπυροκωλιῶντων, προσθέτει τὰ περιγεγόμενα τῆς ἑαυτοῦ πείρας. Συμφωνεῖ εἰς τὰ περὶ τῆς φύσεως ἣν μετὰ πολλὰ πειράματα ἐβεβαίωσε· ἀναφέρει μετὰ λύπης ὅτι ὅλος σχεδὸν ὁ νομὸς Ἀκαρνανίας βρύθει σπυροκωλιῶντων, ὃν ὁ ἀριθμὸς καὶ αὖξει ὁσημέραι, καὶ συνταυτίζεται τῇ γνώμῃ τοῦ κ. Ἀλμπανάκη, παρακαλῶν τὸ συνέδριον ὅπως εὐχρηθῇ τὴν ταχέαν ἀναστάσιν θεραπευτηρίων σπυροκωλιῶντων. Ἀφοῦ δὲ μετὰ τούτους ἔλαβον τὸν λόγον μικρὸν ὁ κ. Χατζημυχαῆς, Ζαμπακὸς καὶ Ἀλμπανάκης, ἡ συζήτησις ἐληξεν.

Ἀνῆλθε τὸ βῆμα ὁ ἐκ Σμύρνης κ. **Γιοβάνωφ**. Συμπαθὲς οὗτος καὶ στάσιν ἔχων εὐσχημον νέος φέρει τὸν τύπον τῆς ἐργατικότητος εἰς τὸ μέτωπον κεχαρμμένην· τὸ μέγα δὲ τοῦτο προτέρημα κατὰ δὴλον ἐγένετο ἐκ τῆς σπουδαιοπάτης ἀνακοινώσεως «περὶ τῶν τοπικῶν βλαβῶν τῶν ἱστῶν καὶ ὀργάνων τῶν προκαλουμένων ἐκ τῆς δράσεως τοῦ ἐλείου μιάσματος» διατριβῆς αὐτοῦ. Ἡ ἐργασία αὐτοῦ εἶνε ἐκ τῶν σημαντικῶν διὰ τὴν ἐπιστήμην, τοῦτο μόνον φέρουσα τὸ τρωτὸν ὅτι ἐπὶ δύο παρατηρήσεων στηρίζει τὴν θεωρίαν, ἣν βεβαίως ἐπορίσθη ἐκ μακρῶν καὶ συγχῶν ἄλλων. Πῶς δρᾷ τὸ ἐλεῖον μίasma προκαλοῦν τοὺς πυρετούς; Διὰ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν ἐρυθρῶν αἱματοσφαιριδίων, καὶ διὰ τῶν ἐκκρίσεων· ἀλλὰ αὕτη μόνη εἶνε ἡ δρᾶσις αὐτοῦ.

Ὁ κ. Γιοβάνωφ διηγεῖται ἱστορίας δύο, τὴν μὲν παθόντος φρενοβλάβειαν, τοῦ δὲ πάρεσιν τοῦ σκέλους μετὰ διαλείποντας πυρετοὺς καὶ βεβαίως διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐλώδους μιάσματος ἐπ' αὐτῶν δρᾶσιν. Καὶ τὴν δρᾶσιν ταύτην ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Ἄν αἰτία τούτων ἦν ἡ ἐκ τοῦ ἐλείου μιάσματος ἀλλοίωσις τοῦ αἵματος, αἱ παθήσεις τῶν κεντρικῶν τοῦ νευρικοῦ συστήματος ὀργάνων ἔπρεπε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ παροξυσμοῦ τοῦ πυρετοῦ νὰ φανῶσιν. Ἀλλ' ἤλθον μετὰ τούτων. Ἄρα ἄλλη εἶνε ἡ δρᾶσις. Καὶ τοιαύτην θεωρεῖ ὁ κ. Γιοβάνωφ τὴν ἐξάγγισιν καὶ ἐντόπισιν τοῦ μιάσματος ἐπὶ τῶν ἱστῶν καὶ ὀργάνων. Εὐχόμεθα ἵνα ταχέως διὰ πειραμάτων, παρατηρήσεων, κτλ. ἐπιβεβαιώσῃ τὴν θεωρίαν ταύτην, ἣν τὸ Συνέδριον μετὰ μεγίστης χαρᾶς καὶ χειροκροτημάτων ἐδέχθη.

ΤΡΕΛΛΑΙΣ.

Οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶναι φίλοι μας, λέγουσιν οἱ ἄνδρες—Αἱ δὲ γυναῖκες οἱ φίλοι τῶν ἐραστῶν μας εἶναι ἐρασταὶ μας.

Ἡ προῖξ εἶναι ἡ αἰτία τοῦ γάμου καὶ ὁ ἔρως ἡ πρόφασις.